

Rozpor v smysle § 384, čís. 10 tr. p. vo verdikte porotcov je len vtedy, keď podstatné skutokové zistenia verdiktu si protirečia.

(Rozh. zo dňa 31. januára 1935, Zm IV 621/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti O. M. a spol., obžalovaným zo zločinu úmyselného usmrtenia človeka atď., na základe verejného pojednávania čiastočne odmietol a čiastočne zamietol zmätočné sťažnosti obžalovaných.

Z d ô v o d o v :

V smysle § 384, č. 10 tr. p. za dôvod zmätočnosti uplatňuje obhájca obžalovaného O. M., že vraj je rozpor v enunciate rozsudku, lebo odpoveďou na prvú skutkovú otázku zistili porotcovia, že spoločník obžalovaného O. M. zapríčinil smrť poškodeného, preca mylnou vraj odpoveďou na 3. právnu otázku vyriekli, že obžalovaný O. M. sám slebo so svojím spoločníkom usmrtil poškodeného, čo vraj nebolo možné, lebo mrtvého človeka neľze usmrtiť, keby bolo aj pravdou, že ho aj obžalovaný O. M. bil. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná.

Keď viacerí spolu a spoločne s tým spoločným úmyslom bantujú skutkom poškodeného, aby ho usmrtili, sú všetci, ktorí poškodeného skutkom bantovali, v smysle § 70 tr. z. ako spolupáchatelia zodpovední za smrť poškodeného aj v tom prípade, keď je zistené, že smrť nastala výlučne následkom bantovania jedného z nich. V tomto prípade porotcovia zistili, že obžalovaný O. M. napadol J. B., ulapil ho kol tela, hodil ho na zem, takže J. B. padol na chrbát, pri čom mu všetky pušky vypadli z rúk a obžalovaný O. M. padol celým telom zpredu na J. B. V tomto okamihu spoločník obžalovaného O. M. zdvihol so zeme pušku O. M. a kým obžalovaný O. M. ležal na J. B., viac ráz, najmenej dva razy pažbou udrel J. B. do hlavy tak ohromnou silou, že mu rozdrtil pravú stranu obličaja, celú lebku a jej spodinu a prednú polovicu mozgu, do ktorého vnikly úlomky rozdrtených kostí, zuby a sanice, ako aj odtrhnuté pravé oko, následkom ktorého poranenia J. B. ihneď zomrel. Obžalovaný O. M. spadnúc spolu s J. B. na zem, ihneď vyskočil, uchopil pušku svojho spoločníka a jej pažbou udrel J. B. do pravej tváři zo všetkej sily. Odpoveďou, danou na 3. právnu otázku riešili porotcovia tú právnu otázku, či považujú obžalovaného O. M. za spolupáchateľa v zločine úmyselného usmrtenia človeka, alebo nie. Kladná odpoveď na túto právnu otázku nemôže byť v rozpore so skutkovými otázkami, lebo rozpor v smysle § 384, č. 10 tr. p. vo verdikte je tu len vtedy, keď podstatné skutkové zistenia verdiktu si protirečia. Tvrdenie, že právne posudzovanie zistených skutočností bolo mylné, môže byť dôvodom k uplatňovaniu materiálneho dôvodu zmätočnosti podľa § 385 tr. p., neľze však na tomto základe uplatňovať formálny dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 10 tr. p.

Čís. 5211.

Pri použití násillia spadajúceho pod pojem § 345 tr. z. nemôže prísť v úvahu kvalifikácia činu podľa § 93 zák. čl. XII:1894.

Bolo-li zistené, že ťažké ublíženie na tele spôsobil poškodenému len jeden zo spolupachateľov, a nebolo zistené, že aj druhí spolupachatelia, keď pokračovali v nebezpečnom vyhrážaní a v odnášaní ukradnutých vecí, vedeli o tomto ťažkom ublížení, neľze dotyčne týchto uznať na kvalifikáciu podľa § 349, odst. 1, čís. 2 tr. z.

(Rozh. zo dňa 2. februára 1935, Zm IV. 620/34.)

Obžalovaní Š. H. a jeho spoločníci, ozbrojení kolíkmi a sekerou, vykopali na poli repu a chystali sa ju odniesť. Keď však boli pristihnutí obecným hájnikom, ktorý sa snažil im v tom zabrániť, vrhli sa na neho a obžalovaný Š. H. uderil ho kolíkom do ruky a spôsobil mu poranenie, ktoré sa hojilo asi 14 dní. Poškodený hájnik utiekol a obžalovaní odniesli ukradnutú repu. Obžaloba štátneho zastupiteľstva kládla obžalovaným za vinu zločin lúpeže podľa §§ 70, 345, 349, odst. 1, č. 2 tr. z. Porotný súd na základe výroku porotcov uznal vinným zločinom lúpeže podľa obžaloby len obžalovaného Š. H., kdežto druhých obžalovaných — nakoľko porotcovia odpovedali na príslušné právne otázky záporne — sprostil obžaloby.

Najvyšší súd, rozhodujúc o veci následkom zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva a obhájcu obžalovaného Š. H., vyniesol rozsudok, ktorým zmätočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného Š. H. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol, vyhovujúc však čiastočne zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva, zrušil z dôvodu zmätku podľa § 385, č. 1 a) tr. p. napadnutý rozsudok porotného súdu, pokiaľ ním boli obžalovaní M. M., A. M. a B. D. sprostení obžaloby, a uznal ich vinnými.

Z d ô v o d o v :

Obhájca obžalovaného Š. H. po vyhlásení rozsudku udržal zmätočnú sťažnosť už oznámenú a ohlásil tiež zmätočnú sťažnosť na základe § 385 č. 2 tr. p. bez bližšieho odôvodnenia. Vyjadrenie obhájcu o udržaní zmätočnej sťažnosti vzťahuje sa na zmätočnú sťažnosť ním ohlásenú behom hlavného pojednávania na základe § 29, č. 4 por. nov. preto, že súd nedať namiesto otázok navrhnutých štátnym zástupcom otázky na prečin podľa § 301 tr. z. a na poľný prestupok. Táto časť zmätočnej sťažnosti je bezzákladná. Aj podľa údajov obžaloby, aj podľa údajov obžalovaného tento sa vybral s inými spolupachateľmi na krádež; keď spoluobžalovaní odnášali ukradnutú repu a poľný hájnik O. K. snažil sa im v tom zabrániť, obžalovaný Š. H. uderil O. K. kolíkom po ruke. Spolupachatelia mali pripravených už asi 10 až 12 q repy. Výška skutočne spôsobenej škody nemusela byť zisťovaná, pretože aj bez ohľadu na iné náležitosti § 93 zák. čl. XII/1894 a bez ohľadu na výšku škody — pri použití násilia spadajúceho pod pojem § 345 tr. z. nemôže prísť v úvahu kvalifikácia činu podľa § 93 zák. čl. XII/1894. Podľa tohoto stavu veci musela byť v smysle § 5 por. nov. položená len otázka obžaloby v smere zločinu lúpeže podľa § 345 a

§ 349, odst. 1, č. 2 tr. z. a nebolo tu zákonitého podkladu pre polozenie výpomocných otázok v smysle § 301 tr. z. a § 93 zák. čl. XII:1894 (§ 11 por. nov.). Zamietnutím obhájcovho návrhu nebol tedy zavinený dôvod zmätku podľa § 29, č. 4 por. nov. Preto bola zmätočná sťažnosť v tejto časti zamietnutá podľa 1 odst. § 36 por. nov.

Najvyšší súd zaoberal sa len tou časťou zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva, v ktorej bol uplatňovaný dôvod zmätku podľa § 385, č. 1 a) tr. p. proti tej časti rozsudku prvého súdu, v ktorej obžalovaní M. M., A. M. a B. D. boli sprostí obžaloby. Tejto zmätočnej sťažnosti neľze z hlavnej časti odopreť oprávnenia.

Podľa kladnej odpovedi na prvé otázky skupiny I., II., III. a IV. porotcovia zistili, že obžalovaní Š. H., M. M., A. M. a B. D. na poli vykopali z hromad repu A. U. a chystali sa ju odniesť v pytl'och. Keď boli pri tom pristihnutí obecným hájnikom O. K., ktorý sa snažil im v tom zabrániť, aby si mohli podržať ukradnutú repu, vrhli sa sami alebo so svojimi spoločníkmi ozbrojení (M. M. sekerou, A. M. a B. D. kolíkami) na O. K. a keď tento bol spoluobžalovaným Š. H. uderený kolíkom do ľavej ruky a následkom toho utrpel zranenie (hojace sa asi za 14 dní), a utiekol, obžalovaní odniesli sami alebo so svojimi spoločníkmi ukradnutú repu. Pokiaľ porotcovia záporne odpovedali na druhé (právne) otázky II., III. a IV. skupiny a tým vyriekli, že títo obžalovaní nespáchali trestného činu, je tento výrok zmätočný v smysle § 385, č. 1 a) tr. p., lebo zo zistených skutočností možno odviesť len ten právny záver, že títo obžalovaní, byvši pristihnutí pri krádeži, použili nebezpečnej vyhrážky tým cieľom, aby si ukradnuté veci podržali. Je tu tedy daná skutková povaha lúpeže podľa §§ 70 a 345 tr. zák. Preto bolo treba vyhovieť zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva z dôvodu zmätku podľa § 385 čís. 1a) tr. p. zrušiť na základe 1. odst. § 33 por. nov. napadnutý rozsudok v sprostujúcej časti a týchto obžalovaných uznať vinnými zo zločinu lúpeže podľa §§ 70 a 345 tr. z. Obžaloba a zmätočná sťažnosť síce žiadala podriaďiť čin týchto obžalovaných aj pod ustanovenie § 349 odst. 1 čís. 2 tr. z. Najvyšší súd však tomuto návrhu nevyhovel, lebo bolo zistené, že ťažké ublíženie na tele spôsobil O. K.-ovi iný obžalovaný (Š. H.) a neboly zistené žiadne skutočnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, že obžalovaní M. M., A. M. a B. D., keď pokračovali v nebezpečnom vyhrožovaní a v odnesení ukradnutých vecí, vedeli o tomto ťažkom ublížení, ktoré spôsobil iný spolupachateľ lúpeže.

Čís. 5212.

Krádež, již se dopustil vedoucí lihovaru na svém zaměstnavateli, nepadá pod ustanovení § 176 II b), ani § 176 II c) tr. z.

(Rozh. ze dne 4. února 1935, Zm I 768/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmäteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. května 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. z., zrušil však napadený